

4. a

Naj živi pravljica ...

KIVI

Nekoč pred davnimi časi je živela mati. Imela je tri hčerke. Prvi dve sta bili nesramni do tretje hčerke, zato se je nekaj zgodilo. Mati je poslala prvo na grad, da bi si poiskala moža. Dala ji je 50 dinarjev in šla proti gradu. Po dolgi hoji je prišla do gradu. Pozvonila je in videla stražarje. Vprašali so jo, kaj hoče. Rekla je, da hoče princa za moža. Stražarja sta se zasmejala, jo dvignila in odnesla v ječo. Ker je ni bilo domov leto in dan, je mati poslala drugo hčerko. Dala ji je 100 dinarjev in je šla proti gradu. Pozvonila je in stražarja sta jo vprašala, kaj hoče. Odgovorila je, da hoče princa za moža. Zato sta jo odpeljala v ječo. Čez leto in dan je ni bilo domov, zato je mati poslala še tretjo hčerko, a njej ni dala denarja, ampak jagode. Potem je šla do gradu. Pozvonila je in videla stražarje, vprašali so jo enako in odgovorila je, da hoče princa za moža. Kaj pa mu boš dala? Jagode! Jagode? Ja, poskusita jih. Stražarja sta jo peljala do princa. Vse so ga hotele, ko sta prišli prvi dve iz ječe. Princ je rekel, katera prinese kivijevo pero, bo moja žena. Prva sestra ga ni našla, ker je mislila, da je kivi samo sadje, enako tudi druga. Tretja pa je vedela, da je kivi udi ptič. Prinesla je pero in s princem sta se poročila. Mati je prišla živet na grad.

Ota Jan, 4. a

PRINC NA BELEM KONJU

Nekoč je živela Metka. Živela je v gradu, ki ga je čuval troglavi zmaj. Bila je zelo osamljena. Upala je, da se bo nekega dne poročila. Po dolgem času je zagledala princa. Vedno več je prihajalo princev. Ampak nekega dne je prišel močan, postaven princ na belem konju. Prišel je do vrat, za katerimi je bil zmaj. Borila sta se toliko časa, da sta bila kar zelo utrujena. Po dolgi borbi je princ premagal zmaja. Princ je Metko odnesel domov. Poročila sta se in dobila otroke. In tako so živeli srečno, do konca svojih dni.

Val Ambrožič, 4. a

TRI DEKLICE IN ČAROBNI PRSTAN

Nekoč za devetimi gorami so živele tri deklice. Ena je bila lepša od druge. Mama je imela vse tri deklice rada. Mama je nekoč rekla, naj si gredo poiskat mladeniče. Potem so šle na pot. Mimo je prišel mladenič in prosil za pomoč. Rekel je, da ima čarobno palico, ki mu jo je dala starka. Te mu niso pomagale. Ampak eni deklici se je kar zasmilil. A je šla samo naprej. Ni se zmenila zanj. Potem so hodile naprej. Prišle so do prvega gradu. Ta je bil lepši. Vstopile so. Za vrati so stali trije mladeniči. Vsak je imel v rokah prstan. A to ne le navadni prstan, ampak čarobni prstan. Mladeniči so dekleta prosili za roke. Sprejele so. Mama je prišla na poroko. Bila je poroka in živeli so srečno do konca svojih dni.

Mirjam Tomaževič, 4. a

PRINCESA MOJCA

Nekoč sta živela princ in princesa. Že od majhnih nog sta bila prijatelja. Bila sta zaljubljena. Tisto mesto je živelo srečno, dokler ni prišlo do vojne. Napadli so jih z druge strani jezera. Kralju je uspelo ugrabiti princeso. Ko je v tistem mestu umrl kralj, ki jo je ugrabil, se je princ odločil, da jo gre iskat. Prišel je do mesta, vendar ni mogel odpreti vrat. Tolkel je, vendar se mu niso odprla. Na oknu se je pojavila stara ženska. Vprašala ga je, kaj išče. Princ ji je odgovoril, da išče ključe. Stara ženska ga je prosil, če ji prinese rdeče jagode. Princu se je zdelo to sprva nemogoče, ker je bila zunaj zima. Vendar se je kljub temu odpravil po jagode. Kmalu jih je našel in prinesel stari ženski. Dala mu je ključe. On je ves vesel odklenil vrata in šel pogledat v ječo. Tam je vpraša, če je princesa notri. Res je bila. On jo je osvobodil. In živela sta do konca svojih dni.

Martin Žemva, 4. a

ŠKRATA IN OGER

Za devetimi gorami sta živela dva škrate. Nekega jutra je šel en škrate iskat sadje. Ko je iskal, jagode, da je napadel oger. Oger ga je nesel v njegovo jamo na vulkanu.

Škrata, ki je ostal doma, je začelo skrbeti za drugega škrate. Škrate je šel iskat škrate. Šel je po isti poti, kot prvi škrate. Čez nekaj ur je mimo šla miška. Miška je vprašala škrate, kaj išče. Rekel je, da svojega prijatelja škrate, ki ga ni že cel dan. Miška je vedela, da išče škrate, ki ga je napadel oger. Ona mu je rekla, da mora iti čez tri vulkane in v četrtem je ognjeni meč. Škrate je hodil tri tedne in skoraj padal v tretji vulkan. Prišel je do četrtega. Videl je jamo, v jami je žarelo. Škrate je šel k jami in videl ognjeni meč. Vzel ga je in šel k ogro v jamo. Kje je, je vedel, ker je slišal škrate. Škrate je prišel v jamo. Oger je ravno hotel pojesti škrate. Drugi je zamahnil z mečem in ubil ogra. In s škratom sta šla domov. Škrata sta živela srečno do konca svojih dni.

Samo Jakopič, 4. a

IZGUBLJENI ZMAJ

Predavnimi časi so živele tri sestre, ki niso imele staršev. Imele so zmaja. Naenkrat pa je zmaj izginil. Nato so šle na pot in iskale zmaja. Komaj so šle na pot, ko so se spomnile, da so pozabile hrano. In najstarejša sestra je šla iskat hrano. Ko je prišla nazaj, jih je čakala pot skozi zakleti gozd. Tam so jih čakale zelo nevarne živali. Skozi gozd so prišle v mesto in ljudi vprašale, če je kdo videl zmaja in skoraj vsi so rekli, da ne, le nek starec je prikimal. Povedal je, da je šel proti gradu, tja, kjer živi zlobni kralj. Rekle so mu, naj jim da zmaja, on pa je rekel, da ne. In po dolgi vojni, je tako, kot zmeraj zmagala prijaznost. Dobile so zmaja in ugotovile, da je hotel rešiti njihove starše. Nato so postali lastniki gradu. Živeli so srečno do konca svojih dni.

Mark Novak, 4. a

TRI SESTRE

Nekoč so bile tri sestre. Živele so brez staršev sredi gozda. Prva sestra je bila prijazna, druga sestra zlobna in tretja zlobna. V mestu so prirejali ples. Druga in tretja sestra sta hoteli biti najlepši na plesu, ampak prva sestra je bila lepše od njiju. Zato sta naredili načrt. Zaprli sta prvo sestro v hišo in odšli na

ples. Čarobna ptičica je pomagala prvi sestri tako, da jo je rešila iz hiše in ji pričarala novo prelepo obleko. Prva sestra je šla na ples. Na plesu je videla svoji sestri, ampak se ni menila za njiju. Plesala je s princem, ki se je poročil z njo. In prva sestra je obogatela. Malo denarja pa je dala tudi sestrama.

Teodora Peranović, 4. a

TROGLAVI ZMAJ

Nekoč, daleč za gorami je živela deklica z mladeničem. Živela sta v stari hiši. Nekega dne je šel mladenič v gozd in srečal troglavega zmaja. Zmaj ga je vzel v svojo hišo. Deklica je poklicala babo in baba je poklicala grofa in so ga pričeli iskati. Našli so ga pri zčaju in ga vzeli s seboj. Ko so prišli nazaj, je grof naredil proslavo in so praznovali. Deklica je pripravila prav posebnega piščanca. Pojedli so ga zelo hitro. In nazadnje je grof rekel, da deklica in mladenič lahko živita v njegovi palači. Strinjala sta se. In živela sta srečno do konca svojih dni.

Eva Lipovec, 4. a

GROZNA UČITELJICA

Nekoč je živel deček, ki mu je bilo ime Timi. Nekega dne, ko je šel Timi v šolo, mu je njegov učitelj Noki sledil z detektorjem vilinskih botrov. Ko je prišel v šolo, je gospod Noki nehal iskati, saj je imel pouk. Ko je prišel v razred, je bil Timi že notri. Nato pa je gospod Noki skočil skozi okno in si je polomil roko. Naslednji dan je prišla nova učiteljica. Ime ji je bilo gospa Sreča, ki je dajala zvezdice. Nekega dne pa je Timi šel mimo gospoda Noikija pri semaforju. Timi se ga je zelo ustrašil. Zato je žel kar domov. Nekega dne, ko pa je bil Timi v šoli in ko je bilo že konec pouka, je gospa Sreča postala gospa Zloba. Vsi so kričali. Ko pa jih je preverila z merilnikom za vilinske botre, je odkrila Timija. Hitro je stekel domov, ampak gospa Zloba mu je sledila. Timi je stekel na cesto, gospod Noki pa je hitro ustavil avte, da ga ne bi povozili. Povedal mu je, da mu gospa Zloba sledi. In gospod Noki je pustil avte in gospa Zloba je umrla. In Timi je srečno živel do konca svojih dni.

Neja Erlah, 4. a

ČAROBNI GOZD IN TUJEC

Nekoč, pred današnjimi časi je obstajal čarobni gozd, v katerem so živele živali, ki so znale govoriti. Nekega dne se je skotil droben, bel zajček. Nekaj dni pozneje je že skakljal naokrog. Njegov ljubi domek so kmalu zatem porušili veliki stroji. Ob tem pa je izgubil svojo družino. Ob tem krutem prizoru je mali zajček začel jokati in je brezglavo zbežal proč. Dva dni kasneje se je ves truden in lačen znašel pred velikim, strašnim gozdom. Čeprav ga je bilo strah, je pogumno stopil vanj. Ob prizoru, ki ga je videl, mu je zastal dih. Zagledal je rastline, ki so se svetile, vodo, ki je menjala barve mavrice, in drevesa, ki so šepetala med seboj. Ko je vstopil v gozd, je sredi jase zagledal veliko živali. Do njega je priskakljala bela zajčica in ga ogovorila, kdo je, kako mu je ime. Do njega je prišlo še več živali. Povedal jim je svojo zgodbo in živali so odprtih ust poslušale. Zajčji družini je bil zelo všeč. Z veseljem so ga sprejeli. Bil je zelo srečen. Čeprav je bil tujec, so ga sprejeli.

Ema Elizabeta Hodnik, 4. a

DOBRA IN ZLOBNA HČI

Živela je mačeha z dvema hčerama in eno pastorko. Mačeha je bila zlobna, prav tako tudi njeni hčeri. Nekoč je pastorko poslala jagode brat. Pastorka je ubogala in šla. Med potjo do Avstrije je vzela še nekaj kosov potice. Pa mimo nje pride starec. Vpraša jo, če ima kaj potice. Odgovorila je, da jo ima. Starec je prosil, če mu je en kos da. Pastorka mu je dala. Ko se je najedel, je puhnil topel zrak in pred deklico so se pojavile jagode. Deklica jih je nabrala, kolikor je želela. Domov je prišla s polnim koškom jagod. Pastorki sta bili nevoščljivi in jo priklenili z verigo ob drevo daleč, daleč proč od doma. Deklica ni mogla dihati pet minut, nato ji je nekako uspelo dati roke ven iz verig. Kmalu so prišli trije palčki in jo osvobodili. Deklica se je zahvalila in odšla domov. Ko sta sestri videli, da je pastorka doma, sta se tako razjezili, da sta pomendrali vse imetje. Mačeha ju je naposled poslala tja daleč v Avstrijo jagode brat. Tudi sestri sta srečali starca. Starec je vprašal, če imata kaj kruha. Deklici sta odgovorili, da tudi, če bi ga imeli, mu ga ne bi dali. To sta rekli in odšli. Ko sta prišli do polja, kjer so rasle jagode, jih ni bilo več tam. Ko sta sestri praznih rok prišli domov, ju je mačeha nagnala od doma. Le pastorko ni nagnala. Nazadnje je mačeha lepo ravnala s pastorko. Ni bila več zlobna. Sestri pa sta po dolgi lahkoti in žeji kmalu umrli.

Jošt Pogorevc, 4. a

SEDEM OTROK

Nekoč, pred davnimi časi je živela kraljica s sedmimi otroki. Kralja ni bilo več med njimi, ker ga je požrl zmaj, ko je branil svojo deželo. Otroci so sklenili, da bodo šli obiskati zmaja. Najmlajša sestra ni bila za to, saj je menila, da je preveč nevarno. Sestra jih je svarila, naj ne hodijo k zčaju v jamo. Bratje so se ji posmehovali, ker je bila bolj plašna od njih. Sestra je še naprej govorila, ter svarila brate, a oni je niso poslušali. Odpravili so se v jamo. Jama je bila vse temnejša in temnejša. Bratje so zaslišali škrtanje, a so mislili, da je veter. Hodili so naprej. Na koncu jame so zagledali velikega, črnega zčaja. Bratje so bežali, kot da jim gori pod nogami. Najmlajši brat se je spotaknil ob kamen in padel. Hitro se je pobral in stekel ven. Zbežali so v grad, povedat sestri, da je bilo res grozno. Ko je kraljica izvedela, da so odšli v jamo, se je zelo razburila. Bila pa je zelo vesela, da jih zmaj ni požrl. Po mamini smrti je najstarejši brat postal kralj.

Kristjan Žvan, 4. a

MEDVED POMAGA NAJTI ČUDEŽNO ZDRAVILO

Nekoč je živela mati s tremi hčerami. V torek, 23. 1. 1899, je umrl mož te matere. Od žalosti je zbolela. Devet let je ležala bolna v postelji. Nekoč je rekla svojim hčeram naj gredo po zdravila. Vsaki je dala 100 dinarjev. Vse tri hčere so šle v gozd. Srečale so medveda, ki jih je vprašal, če mu dajo kaj hrane. Žal ne moremo, ker nimamo niti drobtine, so mu odgovorile. Potem je prišel mimo kraljevič, ki so ga prosile, če pogosti medveda. Seveda, jim je odgovoril. Dekleta pa je medved vprašal, kaj počnejo v gozdu. Povedale so mu, da iščejo zdravila za svojo mater. Lahko vam povem, kje ga dobite. Pojdite k prvi jami, tam je zdravilo, je povedal medved. Šle so do jame, vzele zdravilo in šle domov. Mami so dale zdravilo in je ozdravela. In so živele srečno do konca svojih dni.

Žan Žmuc, 4. a

LETEČI STOL IN PLAVAJOČA MIZICA

Nekoč sta živela leteči stol in plavajoča mizica. Hotela sta hoditi, ampak hodil je lahko samo eden. Ta je moral rešiti živo zlato. Odšla sta na pot. Pot je bila dolga in prijateljica sta bila zelo utrujena. Ustavila sta se pri hiši in zaspala. Zbudila sta se v postelji. Odšla sta na zajtrk. Tam je bilo veliko hrane. Ugotovila sta, da sta v hotelu. Najedla sta se in vprašala, kje živijo roparji. Povedali so, kje je vhod v jamo. Odšla sta do jame in šla noter. Notri je bila voda, miza je plavala, stol pa letel. Ko sta prišla do konca, je bila dvorana, katero je stražil zmaj z zlomljeno tenco. Hotel ju je napasti, a rekla sta mu, da mu bosta pomagala s tenco. Pomagala sta mu in on se je zapodil vanje, da so se razbežali. Prinesel je škatlo, v kateri naj bi bilo zlato. Zlata ni bilo v škatli. Ugotovili so, da imajo zlato roparji. Zmaj je vedel, kje je druga jama. Zmaj ju je odnesel do druge jame. V eni je bil predor preozek za majo. Stol je šel pogledat, kaj je notri. Videl je zlato zaklenjeno v kletki. Stol je vzel kletko, a roparji so ga ujeli in vprašali, kaj dela. On je rekel, da je iskal zlato. Dali somu ga, če on ne bo povedal, da so tam. Stol je obljubil, da ne bo povedal. Odšel je ven. Šli so do gradu, kjer so odložili zlato. Ko sta prišla domov, sta obadva lahko hodila.

Jon Matia Mincu, 4. a

ČAROBNA OGRLICA

Nekoč so živeli oče in trije sinovi. Oče jim je rekel, da si morajo dobiti ženo. Dokler si je ne najdejo, naj ne hodijo nazaj. Potem so sinovi šli do gradu in so videli tri deklice. Prva dva sinova sta si jo našla, tretjemu sinu pa ni bila nobena lepa. Potem je šel tretji sin o poti in šel zmaja. Zmaj je bruhal čudežno ogrlico. Tretji sin jo je pobral in jo odnesel do klopi, maj pa je odletel. Potem je tretji brat šel naprej in je spet našel dvoglavega zmaja. Tretji brat je pa zazibal ogrlico in iz nje je prišla mačka in je zmaja do krvi popraskala. Zmaj se je spremenil v prečudovito deklico. Tretji sin je deklico vprašal, če bi bila njegova žena. Deklica mu je odgovorila, da bo. Poroka je trajala leto dni. In živeli so srečno do konca svojih dni.

Hema Marič, 4. a